

DE DOCHTER VAN DEN SCHAAPHERDER.

En met een blik, waarin de liefde woont,
Leidt zij de witgewolde wolkjes verder . . .
En ziet naar hen, de weide en d' avondgloed.
Naar PERK.

Lang heeft ze gezeten op de groene helling van een der hoogste heuvelen; de kleine kudde om haar heen. Hoe vredig hebben haar schaapjes daar gelegen. Ze heeft genoten van de rustige rust der lieve dieren. Daar zijn momenten geweest in den middag, waarin het alles zoo plechtig stil was. Slechts nu en dan had een der schapen den kop wat hooger gebeurd, en klonk geblaas over het land.

Maar nu is ze opgestaan, gestadig voortbreiend, en de schapen hebben het begrepen: nu gaat ze huiswaarts. De hamel is al op zijn post en de volgzame dieren gaan, nog grazend, zoetjes-aan voort.

De arbeid van het hoeden is voor dezen dag geëindigd; nu zal de herderin haar kudde leiden naar de kooi. Van den heuveltop heeft ze in de verte de groote kudde van Vader gezien, en straks zal haar troepje zich met Vaders heerde vereenigen.

Waar denkt zij toch aan, het eenvoudige landmeisje? Maakt de komende avond haar somber, of is haar het dagelijks terugkeerende, simpele werk van schapen-hoeden al te eentonig?

Ge zoudt deze vragen niet stellen, zoo ge haar van morgen had gezien, toen ze haar arbeid begon.

Met de zon is ze opgestaan en vroolijk heeft ze de kooi geopend. De gansche schepping baadde zich toen in het heldere licht. Wolf, de trouwe helper, was op zijn post geweest. Den staf en de handen van den herder had hij gelikt en de schapen had hij naar buiten gedreven, waar ze verbeid werden door Vader en dochter, en toen was hij nog eenmaal de kooi ingeloopt, om te zien of er geen achterblijver was.

Daarop waren ze gescheiden: Vader was met de groote kudde weggegaan en Wolf was achter deze aangekomen. Heintje had Vader nagekeken, en Wolf de flanken langs zien rennen, om de orde te bewaren en naar den herder toe zien loopen, om een streelend woordje te bedelen. En zingend was ze den weg opgegaan, den anderen kant uit. De schapen waren haar gevolgd. Ze kende ze allen, en allen kenden haar. Ze riep ze bij de namen.

Hoe had ze gezongen het lied van haar blijde jeugd, dat het, schalde over het veld! De maaiers op den roggentakker hadden er naar geluisterd met de sikkels in de rust, en ze hadden er schik van gehad.

Ze was ook thuis in de vrije natuur, onder het dak van den blauwen hemel, op het kleed van gras en bloemen.

Toen ze de heuvelen opging, parelde de dauw nog op het land. Duizend bloemen openden zich. Roode en witte, blauwe en gele, afgewisseld door de sierlijke graspluimen; de kapellen fladderwiekten er over en er om, en rustten er op, met de lange tong honig purend uit de diepe sporen, en de kevertjes vonden de kelkjes wel, waar ze zich laafden aan de koude druppelen. Daar steeg de leeuwerik op, en hoog in de lucht, lief afstekend tegen het heldere

blauw, tierelieerde hij zijn ochtendzang. Alles zong om haar en boven haar en in haar; en daarom zong zij ook zoo luide het lied der ontwakende natuur; het lied van den vrede.

En nu heeft ze den heelen lieven dag haar taak verricht, terwijl ze de zon al hooger en hooger zag stijgen. Ze heeft zich verlustigd in de schoonheid der natuur, die warm werd gekoesterd door de vriendelijke zonnestrallen.

Waar zij nu toch over denken mag? Hoe opeens een zoo weemoedige trek het vroolijke gelaat verandert! En dat juist nu, nu ze huiswaarts keert!

Ze denkt aan Vader, dien ze straks weer hoopt te ontmoeten. Hoe vaak is hij al wel huiswaarts gegaan met de kudde; wanneer zal hij wel voor 't laatst de schapen naar de kooi leiden? Vader wordt oud en kan niet meer voort zooals vroeger. Hij buigt zich reeds onder den last van zeventig jaren.

Maar dan veegt ze de tranen weg, die te vroeg haar in de oogen staan, en ze denkt dankbaar, hoe rijk ze nu nog is, en reeds zoo vele jaren was. Haar ouders bezit ze nog; en straks verwelkomen ze haar als zij thuis komt.

En het belletje van den ram klingelt zacht en vriendelijk haar toe, en ze versnelt den stap. Naar huis! Hoe trippelen de pootjes der kudde achter haar aan.

Neen, ze vindt haar arbeid niet te gering. Ze heeft hem gewillig en met vreugde verricht — ze is trouw geweest in het geringe.

Ze weet het wel, dat ze met haar nederige werk wetschemert op het tooneel der woelige wereld; dat maar enkelen haar naam kennen — wat deert haar dit? Ze is tevreden, ze is gelukkig. Ze kan zingen bij haar werk. Ze geniet in het afwerken van haar taak.

Het verveelt haar niet, iederen dag opnieuw hetzelfde te doen.

En als ze daar voortgaat over de bloemenweide naar den weg, dan denkt ze aan het gezellige huis daar ginds, waar ze straks rusten zal van het waken.

Van zorgen vrij mag ze dan wezen.

Hoe gedwee volgen de schapen hun leidsvrouw! Ze kennen haar zoo goed, en als ze met hun smeekend geblaas haar schijnen te roepen, kijkt ze om, als wilde ze vragen, wat elk van haar dieren wenscht.

Het wordt avond. In het Westen kleurt de dalende zon met prachtige tinten den hemel. De lichte wolkjes omrandt ze met goud. De bloemen, die zich sluiten, blozen in den purperen gloed.

Het avondlied van den vrede komt nu suizen over de landouwen.

De herderin nadert haar thuis.

Daar hoort ze al het andere belletje van de groote kudde, die ze reeds lang heeft zien naderen.

Ze heeft al gewuifd, en Vader heeft haar gegroet uit de verte.

En beiden gaan het erf op, waar de liefde hen tegenwenkt.

Trouwe dochter, denkt ge er wel eens aan, dat de goede Herder uw eenvoudigen arbeid voor de aandacht had, meer dan eenmaal, toen Hij sprak over de trouw, waarmee Hij de zijnen behoedt? Ook, als Hij verhaalde van het afgedwaalde „schaap,” over welks behoud de engelen des hemels jubelen?

A. L. V. HULZEN.

